

Santa Cruz de la Sierra, de grootste stad van Bolivia, is een stad van grote tegenstellingen. Terwijl de rijke meerderheid slaapt in grote huizen en rijdt in mooie auto's, wonen de straatkinderen van Santa Cruz in de kanalen voor water- en afvalafvoer. Voor hen biedt alleen prostitutie en verslaving uitzicht op het ontsnappen uit de harde realiteit. Maar er gloort hoop. „Ik blijf bidden dat mijn broer hier op een dag ook komt wonen.”

door Lenie Noordegraaf

SANTA CRUZ DE LA SIERRA – De 21-jarige Darling oogt nog jong, maar ze heeft al een heel leven achter de rug. Een kind, een nieuwe vriend, gedwongen werk in de prostitutie, mishandeling en het verlies van een nieuwe baby. Sinds maart 2008 woont ze in El Alfarero, een opvanghuis van Jeugd met een Opdracht in de Boliviaanse stad Santa Cruz de la Sierra. Hier vertelt ze haar verhaal. „Voordat ik in Santa Cruz terecht kwam woonde ik met mijn zoonje in Beni in het noorden van Bolivia, bij mijn familie. Toen ik 17 was, besloot ik naar mijn zus in Santa Cruz te gaan. Mijn moeder kwam achter me aan en heeft uiteindelijk mijn zoonje mee terug naar Beni genomen. Via een vriendin leerde ik in Santa Cruz een jongen kennen: Rodolfo. Ik was toen 19. Hij was ongeveer dertig. We kregen een relatie. Tegen mijn zus loog ik dat ik werk had in de huishouding en door de weefs in het huis woonde waar ik ook werkte. Ondertussen ging ik voor Rodolfo werken, in de prostitutie. Ik ben in de tussentijd nog wel een keer naar huis geweest, maar Rodolfo bleef me bellen en geld en cadeaus sturen. Uiteindelijk ben ik weer teruggegaan, maar het ging het niet goed tussen ons. Hij was vaak dronken en sloeg me dan.

Stelen

Op een gegeven moment heb ik samen met een vriendin een klant

Hoop in de afvalgoten van Bolivia

beroofd. Het geld bewaarden we in haar kamer, later zouden we het verdelen. Ik raakte zwanger van Rodolfo, maar wilde het kindje niet houden en besloot abortuspillen te slikken. Dat ging mis en ik kwam in het ziekenhuis terecht. De abortus was niet gelukt. Ik mocht al snel naar huis omdat het beter ging, maar Rodolfo was heel boos op me omdat hij wilde dat ik het kind zou houden. Toch wilde ik nog steeds een abortus en besloot naar mijn vriendin te gaan en daar het geld op te halen om nieuwe abortuspillen te kopen. Omdat ze niet thuis was, belde ik haar op. Rodolfo was bij haar en ik kreeg hem aan de lijn. Hij was heel boos en vroeg waarom ik niet naar

zijn huis gekomen was. Hij is naar me toe gekomen en heeft me toen zo hard geslagen dat ik zwaargewond in het ziekenhuis terecht kwam. Toen ik bijkwam kon ik me eerst niets herinneren, maar later kwamen steeds meer herinneringen terug. Rodolfo had me zo hard geslagen dat ik mijn kindje verloren was.” Nadat Darling uit het ziekenhuis kwam besloot ze haar toevlucht te nemen tot een uitstapproject van Jeugd met een Opdracht: Operation Restoration. Een paar keer per week gaat een team van Jeugd met een Opdracht de straat op om contact te leggen met straatjongeren. Als die besluiten dat ze niet meer op straat willen leven, worden ze opgevangen

Boliviaanse kinderen spelen in een elektriciteitsmast (grote foto). Medewerkers van Jeugd met een Opdracht aan het werk in een van de kanalen van Santa Cruz waar de straatkinderen leven (links)
Hierboven: de eenentwintigjarige Darling, en de zestienjarige Raúl.

foto's Lenie Noordegraaf, Suzette Vonhof en AP

in El Tobarochi (de naam van een Boliviaanse boom). Hier verblijven ze ongeveer vijf dagen en horen ze wat het betekent als ze ervoor kiezen de straat definitief achter zich te laten. Als ze besluiten dat ze binnen het project willen blijven, komen ze terecht in El Alfarero ('de pottenbakker', het meidenhuis) of El Camino ('de weg', het jongenshuis). Hier krijgen de jongeren professionele hulp omdat de meesten een behoorlijk zware tijd achter de rug hebben. Als jongeren een baan gaan zoeken of verder willen studeren komen ze in het reïntegratiehuis terecht. Hier worden ze begeleid om een zelfstandig leven op te bouwen. Voor Darling was de keuze voor het

project niet moeilijk. „Niemand van mijn 'vrienden' heeft me bezocht toen ik in het ziekenhuis lag. Wel kwam er een team van Jeugd met een Opdracht die mij aanboden om naar El Tobarochi te komen, zodra ik het ziekenhuis uit mocht. Daar heb ik de beslissing genomen om in El Alfarero te gaan wonen.”

Drugs

Ook de zestienjarige Raúl is opgevangen bij Jeugd met een Opdracht. Hij woont sinds februari 2008 in El Camino. Zijn voorgeschiedenis is er een uit duizenden. „Ik woonde samen met mijn ouders en broers en zussen. Alles ging goed, tot mijn oudste broer problemen kreeg. Hij kreeg verkeerde

vrienden en raakte verslaafd aan drugs. Hij wilde alle bezittingen van de familie hebben en zou daarvoor iedereen vermoorden. Op een dag was hij zo onder de invloed van drugs dat hij mijn vader vermoordde. Mijn broer kwam in de gevangenis terecht, waar we hem toch hebben opgezocht. Hij werd ziek en toen we drie maanden later opnieuw langskwamen, hoorden we dat hij overleden was aan longontsteking. We hebben geprobeerd zijn graf te zoeken, maar dat hebben we nog nooit gevonden. Na een tijdje ging mijn moeder veel reizen en mijn broertje Angel en ik kwamen bij mijn zus terecht. We moesten werken om geld te verdienen.”

Jongleren

Het contrast tussen rijk en arm in Santa Cruz de la Sierra is groot. Er zijn rijke wijken, maar de buitenwijken zijn overwegend arm. Dit is het terrein van de straatkinderen. Ze wonen in het afval, in kanalen voor waterafvoer. 's Nachts slapen ze onder bruggen of in parken. Elke dag moeten ze zien te overleven. Overdag verdienen ze geld door autoruiten te wassen, schoenen te poetsen of te jongleren op grote kruisingen. Sommige meiden werken ook 's nachts; in de prostitutie. Veel jongeren zijn verslaafd aan alcohol, drugs of lijmsnuiven. Dat gebeurde ook bij Raúl. „Angel ging zingen en ik ging jongleren. Ook heb ik autoruiten gewassen en schoenen gepoetst. Langzaam kwamen we in verschillende straatbendes terecht. 's Nachts slapen we nog wel thuis, maar het ging steeds slechter, vooral

met Angel. De jongens van de straatbendes leerden me autoradio's stelen. Op een dag bood een jongen mij drugs aan. Ik heb het gebruikt en ben die nacht niet naar huis gegaan. Ik raakte verslaafd aan marihuana en lijm en vanaf die tijd woonde we op straat. Ook begon ik te drinken.” Toen ik op een dag dronken was, ben ik gevallen. Het team van Jeugd met een Opdracht vond mij en we gingen ergens iets drinken. Ik had wonden in mijn gezicht, geen schoenen aan en mijn kleren waren vies. Ik werd door veel mensen aangestaard en schaamde me heel erg. Daarna zijn we naar El Camino gegaan.” Voor veel jongeren is het wennen in het opvanghuis. Ze zijn gewend aan vrijheid. De regels en discipline worden sommige jongeren teveel. Raúl kon ook moeilijk wennen. „In het opvanghuis voelde ik me opgesloten. Ik ben daar weggegaan. Maar ik wilde niet meer op straat leven. Dus ging ik naar het huis van mijn zus. Hoewel ik daar 's nachts wel sliep bleef ik overdag drugs gebruiken en stelen. Ondertussen zag ik vaak jongeren die naar school gingen en dan dacht ik 'dat wil ik ook'. Ik wilde zo graag nog meer leren, dat ik op een dag teruggegaan ben naar Operation Restoration.” Niet allemaal komen ze terug. Het leven op straat blijft trekken, en het blijft families verdelen. Raúl: „Ik woon hier nu ruim anderhalf jaar, maar mijn broertje Angel leeft nog op straat. Ik ben één keer weggegaan om hem te zoeken. Hij is meegekomen naar El Tobarochi, maar is toen ontsnapt. Ik blijf bidden dat hij hier op een dag ook komt wonen.”